

Azt álmodtam, hogy megkérem a kezéd.

És te igent mondtál, pedig mindketten tudjuk,
hogy nem fogsz hozzám jönni, hogy nem én veszek el,
hogy bonyolult kötésminta szerint
vagyunk elrendezve, és hogy kezdettől fogva
vagyunk egymás anyagában ősi motívum,
hogy te utazhatsz délre, én pedig északra,
mert tudom, hogy nem egyedül az enyém vagy,
hogy csak az önzetlenség van, vagy semmi, és viszont,
mert ugye a lovakat mindig lelövik,
a madarak pedig egyszer csak kirepülnek,
de mi akkor is maradunk egymásba kötött
sormintája az örök szívsvözetnek.

FOGYÓHOLD

Minden mondatunkban rejtett ártalom.
Bár lenne erős méreg orvosolni.
Helyezkedne bennünk a világfájdalom,
Régi helyén csupa elnyűtt, ócska holmi.

Egymással engedjük csordultig a kádat.
A nyomás alatt szén van a mély üregekben.
Hidd el nem miattam vagy ennyire fáradt.
Hidd el nem miattad vagyok türelmetlen.

De a szavak mit sem érnek – furcsa módon -
ha magadra zársz és én rád csukódom.
Két karoddal oldasz minden bánatot.

A tanácstalanság látszik tetteimben.
Talán boldog lennék, ha megfordulna minden -
s mikor megbicsaklasz, én lennék támaszod.